

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4108/2023
05.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Јасмине Стаменковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Наташа Николић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1174/23 од 22.03.2023. године у ставу другом изреке, у седници већа одржаној 05.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1174/23 од 22.03.2023. године у ставу другом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1174/23 од 22.03.2023. године у ставу другом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1787/20 од 11.05.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 560.000,00 динара, и то: на име накнаде штете због претрпљених физичких болова износ од 160.000,00 динара, на име накнаде штете због претрпљеног страха износ од 160.000,00 динара, на име душевних болова због умањења опште животне активности износ од 120.000,00 динара и на име накнаде штете због душевног бола због повреде угледа и части износ од 120.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 11.05.2022. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног новчаног износа из става првог изреке а до траженог новчаног износа, и то: за претрпљене физичке болове преко досуђених 160.000,00 динара до тражених 250.000,00 динара, за износ од 90.000,00 динара, као и на име претрпљеног страха преко досуђених 160.000,00 динара до тражених 400.000,00 динара, за износ од 240.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 11.05.2022. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 129.400,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1174/23 од 22.03.2023. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због душевног бола због повреда угледа и части исплати износ од 120.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 11.05.2022. године, као дана пресуђења, па до исплате и у ставу трећем изреке и предмет је у том делу враћен Првом основном суду у Београду на поновно суђење. Ставом другим изреке, потврђена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и у том делу жалба тужене одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде, у ставу другом изреке, тужена је благовремено изјавила ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права, а у циљу разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Полазећи од разлога због којих је тужена изјавила ревизију, Врховни суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, правноснажном пресудом у побијаном делу је одлучено о захтеву тужиоца за накнаду нематеријалне штете због претрпљених физичких болова, због претрпљеног страха и због умањења опште животне активности, која одлука зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, па евентуално другачија одлука о основаности захтева не указује нужно и на неуједначену судску праксу. Имајући у виду наведено, предметно питање права на накнаду нематеријалне штете јесте питање конкретног спора, дакле, не ради се о правном питању од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити има потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета

спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 29.07.2020. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић